

Ik ben Elissa, een Belgische transvrouw.

Ik wist als kind al dat ik mij meer een meisje dan een jongen voelde. Als heel jong kind, 4 a 5 jaar oud, associeerde ik mezelf meer met meisjes dan met jongens. Mijn ouders zijn zeer conservatief en dus was het moeilijk om ervoor uit te komen dat ik transseksuele gevoelens had.

Ook in de media hoorde je er weinig over tot enige jaren geleden Jenna Talackova gediskwalificeerd werd als eerste transvrouw in de miss universe pageant. Toen begon gestaag de aandacht voor trans personen toe te nemen. Later kwam er nog meer aandacht voor trans personen en meerbepaald transvrouwen toen Caitlyn Jenner zichzelf als vrouw aan de wereld openbaarde.

Tijdens mijn jonge kinderjaren had ik enkel vriendinnetjes. Jongens waren te competitief voor me. Ik erkende mezelf niet in die ruwe jongensspelletjes en die ruwe mannenwereld. Als kind vroeg ik altijd meisjesspeelgoed aan Sinterklaas en de Kerstman. Daar werd in de familie eigenlijk door de meeste familieleden geen drama rond gemaakt. Er werden mij speelgoederen gegeven die ook andere meisjes kregen.

Op school werd ik regelmatig uitgejouwd voor vervelende dingen en voor homofobe slurs. Ook hadden kinderen toen al door dat ik meer een meisje dan een jongen was. Er werd geregeld "meisje" naar mij geroepen. Echter, wat die kinderen niet door hadden was dat dat voor mij geen scheldwoord was maar een pure vaststelling. Ik beschouwde mezelf toen al als meisje.

Populair was ik niet op de middelbare school. Niet bij de jongens en niet bij de meisjes. Ik was altijd de beste vriend van de minst populaire meisjes en het lachertje van de populaire meisjes. Jongens zagen mij eerder als een sukkelend iemand en men dacht dat ik homo moest zijn. Dat ik dus wel degelijk een meisje was, een heteroseksueel meisje, dat had men blijkbaar vaak niet door. Mensen merkten wel mijn vrouwelijke spraak op, uiteraard.

Ik was van nature al erg vrouwelijk. Ik heb altijd een heel vrouwelijk lichaam behouden. Een fijne bouw, een vrouwelijke stem (ik werd steeds als mevrouw aangesproken aan de telefoon , reeds voor mijn transitie al) en het gebrek aan adamsappel en gebrek aan gezichtshaar. Verder ben ik ook altijd klein gebleven, 168 cm slechts.

In augustus 2015 ben ik voor mijn transseksualiteit uitgekomen tegenover mijn moeder. Zij vond het schandelijk, wou het niet geloven en vond het abnormaal. In oktober 2015 ben ik in therapie gegaan bij een psycholoog. Die psychologe bleek een echte gatekeeper te zijn die de poort bewaakte en enkel de meest transseksuele transen doorliet. Er werd me medegedeeld dat het minstens nog een jaar zou duren voor ik aan de hormonen kon.

Ik was op dat moment 19, bijna 20, en mijn puberteit was in volle vaart. Ik kon geen jaar meer wachten. Dus in januari 2016 ben ik aan de Estradiol en Spironolactone gegaan d.m.v zelfmedicatie. Daarbij heb ik veel steun gekregen van r/transdiy , een zelfhulpgroep voor transseksuele personen op Reddit. Ik heb tot september 2018 de klassieke hormonencocktail geslikt.

Ik werd er volledig asexueel van en was constant doodmoe. Verder verdikte ik er enorm van. Terwijl ik normale doses nam. In augustus 2016 heb ik de huisarts kunnen overtuigen mijn medicatie verder voor te schrijven onder toezicht. Toch bleef mijn prolactine dramatisch stijgen en mijn cholesterol ging ook alsmaar meer omhoog. De angst voor hart en vaatziekten bleef maar toenemen.

Toen ik in september 2018 zelf de beslissing nam over te schakelen op phytohormonen of plantaardige extracten met een hormonale werking, stond mijn huisarts er volledig achter. Mijn mentale en fysieke gezondheid ging er op vooruit. Mijn gewichtstoename kwam eindelijk tot een

halt. Mijn motivatie nam terug toe. Mijn vervrouwelijking werd tegelijk mooi in stand gehouden. Ik merk geen achteruitgang in mijn vervrouwelijking. Mijn borsten zijn nog steeds op hun peil waar ze stonden toen ik nog synthetische hormonen nam. Dit is absoluut geen promotie voor het slikken van plantaardige hormonen. Wil jij het klassieke traject van het genderteam, ga er dan voor! Ik heb echter voor mezelf een andere weg gevonden om met mijn transseksualiteit om te gaan. Ik heb voor mezelf het ideale maatpak samengesteld.

De wens tot geslachtsoperatie is er voorlopig nog niet. Die was er wel maar is verdwenen. Waar de geneeskunde nu staat met betrekking tot transseksualiteit, vond ik het beter de SRS niet te ondergaan. Ik heb genitale dysforie en heb een afkeer van mijn penis maar de neovagina die de westerse geneeskunde mij vandaag de dag kan geven is voor mij niet wat ik wil. De plussen wegen niet op tegen de minnen voor mij. Nogmaals, willen andere transvrouwen wel die SRS die vandaag de dag geboden kan worden, dan heb ik daar absoluut niets op tegen. Lichaamsautonomie vind ik het belangrijkste. Zelf kunnen beslissen over je lichaam.

Er komt veel kritiek vanuit de transgendersgemeenschap voor mijn afwijkende manier van in transitie te gaan met kruidenpreparaten en zonder geslachtsaanpassende operatie, maar ik laat het niet aan mijn hart komen. Ik gun andere mensen hun transitie op hun manier en verwacht gewoon dat respect geretourneerd te krijgen. Over de manier waarop ik in transitie gegaan ben hoor je vaak weinig. Het is een dogmatische gedachte dat SRS en synthetische hormonen de enige manier zijn om in transitie te gaan.

Met mijn verhaal wil ik ook graag aandacht voor transvrouwen en transmannen en non-binaire mensen die voor een atypische transitiemogelijkheid kiezen. Wij zijn even trans als andere transseksuelen en transgenders. Ik heb het gevoel dat wanneer je niet de SRS en de klassieke hormoonbehandeling wil ondergaan, veel transpersonen die wel het klassieke traject ambiëren, je zullen zien als "geen echte trans" en dat vind ik jammer. Een bepaalde ingreep maakt je niets.

Je hersenen maken je wie je bent. Je identiteit zit reeds vervat in je hersenen. Je bent niet meer of minder authentiek omdat je een andere manier van transitie kiest dan andere transpersonen. Dat vind ik belangrijk dat dit belicht wordt. Zodat transpersonen zich niet gedwongen voelen om voor een bepaald traject te gaan en te denken dat ze alles moeten ondergaan om authentiek te zijn. Jij kiest waar jij je goed bij voelt. Jij stelt jouw eigen maatpak samen en niet een ander.